

8/93

(5)

70

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP
im. generała broni Karola Świerczewskiego

KATEDRA TAKTYKI TYŁÓW

ASG weun. 21/76

Egz. Nr 1

Ppłk dypl. Czesław PORZUCZEK

**ZABEZPIECZENIE TYŁOWE BATALIONU
PIECHOTY (bcz) W DZIAŁANIACH BOJOWYCH**

Skrypt

44181

WARSZAWA

LUTY

1976

6/93

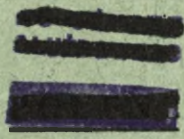
(5)

40

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP
im. generała broni Karola Świerczewskiego

KATEDRA TAKTYKI TYŁÓW

ASG wewn. 21/76

Egz. Nr 1

Pplk dypl. Czesław PORZUCZEK

**ZABEZPIECZENIE TYŁOWE BATALIONU
PIECHOTY (bcz) W DZIAŁANIACH BOJOWYCH**

Skrypt

44181

二二

一

一

SPIS TREŚCI

str.

WSTĘP.....	5
1. Zakres zadań zabezpieczenia tyłowego batalionu piechoty/bcz/, kompanii piechoty/kcz/..6	
1.1. Na szczeblu batalionu piechoty /bcz/.....	6
1.2. Na szczeblu kompanii piechoty /kcz/.....	10
2. Zabezpieczenie materiałowe batalionu piechoty /bcz/ w działaniach bojowych	13
2.1. Zaopatrywanie w amunicję.....	15
2.1.1. Zaopatrywanie pododdziałów w amunicję w natarciu.....	16
2.1.2. Zaopatrywanie pododdziałów w amunicję w obronie	18
2.2. Zaopatrywanie w materiały pędne i smary.	19
2.2.1. Zaopatrywanie w materiały pędne i smary podczas marszu na duże odległości	20
2.2.2. Zaopatrywanie w materiały pędne i smary w natarciu.....	21
2.2.3. Zaopatrywanie w materiały pędne i smary w obronie	23
2.3. Zaopatrywanie w żywność.	24
2.3.1. Zaopatrywanie w żywność w marszu.....	26
2.3.2. Zaopatrywanie w żywność w natarciu... ..	26
2.3.3. Zaopatrywanie w żywność w obronie.....	28
3. Zabezpieczenie medyczne batalionu piechoty /bcz/.....	28
3.1. Udzielanie pomocy medycznej.....	29
3.2. Ewakuacja medyczna	33

4. Zabezpieczenie techniczne batalionu piecho- ty /bcz/.....	36
4.1. Eksploatacja i obsługa techniczna.....	37
4.2. Remont sprzętu.....	39
4.3. Ewakuacja sprzętu.....	42
5. Organizacja tyłów batalionu	45
6. Dowodzenie tyłami batalionu	51
ZAKOŃCZENIE	53
Załącznik Nr 1 - Znaki taktyczne używane na szczeblu kompania, batalion do oznakowania występujących elementów i pododdziałów tyłowych.	55

W S T E P

Niniejsze opracowanie jest przeznaczone jako pomoc szkoleniowa dla kadry do szczebla batalionu. Obejmuje ono podstawowe zasady zabezpieczenia materiałowego, technicznego i medycznego batalionu w działaniach bojowych. Ponieważ na szczeblu batalionu /kompanii/ nie ma tyłowych organów do kierowania zabezpieczeniem tyłowym, zagadnienia te będą musieli rozwiązywać poszczególni dowódcy.

Od znajomości przez nich meritum sprawy i inwencji każdego z nich zależeć będzie gotowość do działania dowodzonego pododdziału.

Współczesny batalion wyposażony jest w różnorodną technikę, która ułatwia prowadzenie walki, ale jednocześnie stwarza szereg problemów dotychczas nieznanych, bądź niewiele absorbujących.

Już nie wystarcza wydanie batalionowi niewielkiej ilości amunicji. Dzisiejszy batalion wymaga znacznej ilości paliwa, części zamiennych, umiejętnego konserwowania i obsługiwania posiadanej techniki.

Opancerzenie wojsk częściowo tylko zabezpieczyło żołnierzy przed porażeniem. Nadal żołnierz jest narażony na ogień przeciwnika.

Te wszystkie problemy wchodzą w zakres zabezpieczenia tyłowego i one muszą być umiejętnie rozwiązywane. Złożoność ich wypływa ze stosowania nowoczesnych środków rażenia, wysokiego tempa działań, manewrowego charakteru walki, szybkich zmian sytuacji. W tak skomplikowanych sytuacjach ten na-

leżycie wykorzysta walory sprzętu, który będzie miał sprzęt zawsze gotowy do użycia. Gotowość do użycia warunkują pewne zasady, z którymi czytelnik będzie mógł się zapoznać.

1. ZAERES ZADAŃ ZABEZPIECZENIA TYLOWEGO BATALIONU PIECHOTY /bcz/, KOMPANII PIECHOTY /koz/.

1.1. NA SZCZEBLU BATALIONU PIECHOTY /bcz/.

Na treść dowodzenie batalionem składa się również odpowiedzialność dowódcy batalionu za zabezpieczenie tyłowe. Rozszerzając to stwierdzenie dowódca batalionu musi przejawiać stałą troskę o terminowe uzupełnianie podległych pododdziałów w amunicję, materiały pędne i smary, żywność, środki indywidualnej ochrony.

Dowódca batalionu zobowiązany jest do zapewnienia pomocy porażonym i ich ewakuacji do punktów medycznych. Powinien również mieć stały nadzór nad organizacją obsługiwaną technicznego pojazdów mechanicznych i innego sprzętu.

Dowódca batalionu /szef sztabu/ w toku organizacji walki wyznacza miejsce batalionowego punktu gospodarczego /bpg/, punktu medycznego /bpm/ i drużyny remontu pojazdów mechanicznych.

- Powinien ustalić:
- kolejność ich przesuwa -
nia;
 - kolejność uzupełniania
amunicji;
 - kolejność uzupełniania ma-
teriałów pędnych i smarów;

- w jaki sposób będą przygotowane i dostarczane posiłki do kompanii;
- sposób i kolejność prowadzenia ewakuacji porażonych i chorych;
- organizację obsługi technicznej;
- remontu uszkodzonego sprzętu i jego ewakuację.

Szef sztabu batalionu jest organizatorem zabezpieczenia tyłowego w batalionie. Ponosi on całkowitą odpowiedzialność przed dowódcą batalionu za kierowanie i organizowanie pracy pododdziałów tyłowych.

Za organizację zabezpieczenia technicznego batalionu odpowiada technik batalionu w bcz - pomocnik dcy bcz ds. technicznych, który podlega szefowi sztabu, a pod względem fachowym szefowi służb technicznych pułku.

Do wykonywania zadań w zakresie zabezpieczenia tyłowego batalionu w czasie działań bojowych batalion piechoty posiada pododdziały tyłowe:

- pluton zaopatrzenia;
- drużynę sanitarną;
- drużynę remontu pojazdów mechanicznych, a batalion ozołgów;
- drużynę gospodarczą;
- drużynę sanitarną.

Pluton zaopatrzenia podlega dowódcy batalionu. Przeznaczony jest do zaopatrywania pododdziałów batalionu w żywność oraz w inne środki materiałowe przydzielone z pułku.

Wykonuje on następujące zadania:

- przyjmuje z transportu szczebla zaopatrującego i utrzymuje zapasy żywności;
- przygotowuje i dostarcza gorące posiłki oraz suche racje dzienne żywności do pododdziałów batalionu;
- organizuje batalionowy punkt gospodarczy.

W wypadku otrzymania z pułku amunicji wraz z transportem może tworzyć batalionowy punkt amunicyjny /bpa/.

Przydzielony na transporcie do batalionu zapas amunicji może być rozdzielany zgodnie z decyzją dowódcy batalionu do pododdziałów lub być w dyspozycji dowódcy batalionu.

Drużyna sanitarna podlega dowódcy batalionu. Pod względem fachowym podlega starszemu lekarzowi pułku.

Przeznaczona jest do udzielania pomocy medycznej żołnierzom batalionu. Posiada w swym wyposażeniu:

- samochód sanitarny /transporter sanitarny/;
- aparat do sztucznego oddychania;
- zestaw PF;
- zestaw B1;
- zestaw B2;
- 2 torby sanitarne "S";

- 1 torbę sanitarną;
- 2 pasy noszowe.

Do jej zadań należy:

- ewakuacja porażonych i chorych z pododdziałów;
- udzielanie pomocy przedlekarskiej oraz przygotowanie porażonych i chorych do ewakuacji;
- kierowanie pracą starszych sanitariuszy w kompaniach i udzielanie im niezbędnej pomocy;
- prowadzenie rozpoznania medycznego w rejonie działania /rozmieszczenia/ batalionu;
- zaopatrywanie pododdziałów w materiały medyczno-sanitarne.

Drużyna sanitarna może rozwijać batalionowy punkt medyczny /bpm/.

Drużyna remontu pojazdów mechanicznych podlega dowódcy batalionu. Pod względem fachowym technikowi batalionu. W swym wyposażeniu posiada wóz /transporter/ pomocy technicznej /WPT/.

Do jej zadań należy:

- wykonywanie obsługi technicznej pojazdów mechanicznych;
- przeprowadzanie remontów bieżących w małym zakresie.

Tworzy ona patrol rozpoznania i pomocy technicznej /PRiPT/.

W przypadku przydzielenia do batalionu środków remontowych z pułku organizuje się grupę remontowo-ewakuacyjną batalionu.

Najczęściej środki remontowe przydziela się do batalionu prowadzącego działania na głównym kierunku natarcia pułku.

W batalionie czołgów zabezpieczenie techniczne realizują siły przydzielone z pułku do poszczególnych kompanii czołgów. Mogą to być tylko siły ewakuacyjne, a remonty będą wykonywały siły pułkowe.

1.2. NA SZCZEBLU KOMPANII PIECHOTY /kcz/.

Kierownictwo zabezpieczenia tyłowego w kompanii piechoty /kcz/ skupia się w rękach dowódcy kompanii. Jego pomocnikami są:

- pomocnik dowódcy kompanii do spraw technicznych;
- szef kompanii;
- starszy sanitariusz.

Dowódca kompanii otrzymuje wytyczne w zakresie zabezpieczenia tyłowego od dowódcy/szefa sztabu/ batalionu. Wytyczne te stanowią podstawę do określenia swoim podwładnym następujących danych:

- miejsce rozmieszczenia pododdziałów tyłowych batalionu oraz kierunek i sposób ich przesunięcia w toku działań;
- miejsce dla kompanijnego punktu wydawania stawy;
- miejsce punktu zbiórki porażonych;
- sposób uzupełniania amunicji w plutonach oraz miejsce i sposób tankowania pojazdów mechanicznych;

- sposób ewakuacji porażonych i chorych z pola walki;
- sposób przeprowadzania remontów o małej pracochłonności i ewakuacji sprzętu.

Realizacją powyższych zadań zajmują się jego pomocnicy.

Pomocnik dowódcy kompanii piechoty /kcz/ do spraw technicznych pod względem fachowym podlega technikowi batalionu.

Ponosi bezpośrednią odpowiedzialność za sprawność techniczną pojazdów mechanicznych kompanii. Kieruje eksploatacją, obsługiwaniem i remontem pojazdów mechanicznych będących w wyposażeniu kompanii piechoty /kcz/.

Pod jego kierownictwem załogi wozów bojowych i kierowcy samochodowi dokonują remontów sprzętu.

Składa zapotrzebowanie na materiały remontowe i części zamienne.

W toku działań przebywa w transporterze do wódcy kompanii, obserwuje pojazdy mechaniczne kompanii i ich pracę. Jeżeli zachodzi konieczność powiadomienia technika batalionu o miejscu uszkodzenia pojazdu.

Szef kompanii piechoty /kcz/ jest pomocnikiem dowódcy kompanii w zakresie niektórych przedsięwzięć z zabezpieczenia materiałowego, medycznego i technicznego.

W celu sprawnej organizacji zaopatrywania organizuje kompanijny punkt amunicyjny /kpa/ i kompanijny punkt wydawania strawy /kpw/.

Uszkodzony sprzęt indywidualnego wyposażenia żołnierza szef kompanii odsyła do remontu do kompanii remontowej pułku.

Nadzoruje przygotowanie porażonych i chorych do ewakuacji. Jest odpowiedzialny za dostarczenie wyposażenia itp. do żołnierza.

Kompanijny punkt amunicyjny jest to miejsce, w którym odbywa się przyjmowanie sprzętu i amunicji z transportu kompanii zaopatrzenia pułku oraz wydawanie bezpośrednim użytkownikom - żołnierzom.

Miejsce dla kompanijnego punktu amunicyjnego wyznacza dowódca kompanii. Najczęściej będzie to miejsce rozmieszczenia samochodu kompanijnego.

W kompanijnym punkcie amunicyjnym mogą być ładowane taśmy i magazynki naboje, przyjmowane i wydawane uzbrojenie, amunicja.

Kompanijny punkt wydawania strawy ze względu na bezpieczeństwo powinien być organizowany każdorazowo w innym miejscu.

W punkcie tym wydaje się gorące posiłki dostarczane z plutonu zaopatrzenia batalionu.

Starszy sanitariusz podlega dowódcy kompanii, a pod względem fachowym dowódcy drużyny sanitarniej batalionu.

Podstawowym jego zadaniem jest udzielanie pomocy medycznej:

- organizuje samopomoc i pomoc oraz osobiście udziela pierwszej pomocy porażonym na polu walki;

- organizuje wyszukiwanie i wynoszenie porażonych, przygotowuje ich do ewakuacji;
- oznacza i zabezpiecza punkty zbiórki porażonych do czasu zabrania ich przez drużynę sanitarną batalionu;
- informuje żołnierzy kompanii o miejscu rozmieszczenia batalionowego punktu medycznego.

Kompanijnych punktów zbiórki porażonych/kpzp/ w kompanii może być od jednego do kilku. Jest to miejsce w terenie w rejonie kompanii, w którym gromadzi się porażonych i chorych po udzieleniu im pierwszej pomocy medycznej i oczekujących na ewakuację.

Kompanijne punkty zbiórki porażonych powinny być dobrze oznakowane chorągiewkami z czerwonym krzyżem lub środkami podręcznymi. Miejsce wyznacza dowódca kompanii lub starszy sanitariusz, a w razie potrzeby każdy dowódca plutonu.

2. ZABEZPIECZENIE MATERIAŁOWE BATALIONU PIECHOTY /bcz/ W DZIAŁANIACH BOJOWYCH

Dla zapewnienia ciągłości zabezpieczenia materiałowego pododdziałów utrzymuje się określone ilości środków materiałowych zwane zapasami ruchomymi. Zapasy te utrzymuje się w ustalonej w ilości na transporcie w tyłach, a w pododdziałach przy sprzęcie oraz bezpośrednio przy żołnierzu.

Zapasy ruchome znajdujące się przy żołnierzu /sprzęcie/ dzielą się na zapasy bieżące i zapasy nienaruszalne.

Zapasy nienaruszalne stanowią pewnego rodzaju rezerwę i mogą być zużyte w szczególnych sytuacjach i na rozkaz dowódcy.

Orientacyjnie zapasy nienaruszalne mogą wynosić:

- amunicji od 0,1 - 0,15 jednostki ognia;
- paliwa 0,25 jednostki napełnienia;
- żywności i racja dzienna.

W zależności od sytuacji bojowej oraz wykonywanego zadania bojowego mogą być gromadzone pewne ilości środków materiałowych ponad ustalone zapasy ruchome; nazywane zapasami doraźnymi.

Zabezpieczenie materiałowe walczących pododdziałów jest jednym z podstawowych zadań tyłów. Terminowa i pełna realizacja zabezpieczenia tyłowego zapewnia wykonanie zadania bojowego przez batalion.

Zużywane środki materiałowe w toku walki przez kompanie, bataliony uzupełniane są z zasady przez organ zaopatrujący /pułk/ własnym transportem.

Kompanie piechoty /kcz/ zaopatrywane są przez pluton zaopatrzenia /drużynę gospodarczą/ w żywność, natomiast pozostałe rodzaje zaopatrzenia dostarczane są bezpośrednio z tyłów pułku, a niekiedy tyłów dywizji.

Dostarczone środki materiałowe do kp/kcz/wydaje się żołnierzom lub uzupełnia nim braki przy sprzęcie bojowym kompanii, batalionu. Środki ma-

ateriałowe rozdzielane są na plutony lub bezpośrednio żołnierzom przez szefów kompanii.

Kompanie, plutony /drużyny/ wyznaczone do prowadzenia rozpoznania lub innych zadań w oderwaniu od swoich pododdziałów otrzymują amunicję, paliwo, żywność i inne materiały na cały okres wykonywanego zadania.

Pododdziały przydzielone do batalionu/do plutonu włącznie/ zaopatrywane są przez ten batalion.

Natomiast od kompanii wżwyż zaopatrywane są przez pułk. Zasadą jest, że środki materiałowe dowozi organ zaopatrujący własnym transportem. W niektórych wypadkach batalion na podstawie decyzji dowódcy pułku, będzie pobierał środki materiałowe własnym transportem. Może to wystąpić w okresie organizacji walki, kiedy batalion jako drugi rzut lub odwód pułku będzie rozmieszczony w pobliżu tyłów pułku.

Mogą też występować sytuacje, że dowóz środków materiałowych może odbywać się bezpośrednio z pułku do kompanii i na stanowiska ogniowe artylerii w celu uniknięcia prac przeładunkowych.

Dowóz środków materiałowych do batalionu odbywa się na podstawie meldunków napływających z pododdziałów lub zgodnie z przewidywaniami oficerów służb tyłowych wyższego szczebla o ich zużyciu.

2.1. ZAOPATRYWANIE W AMUNICJĘ.

Z tego co wspomniano wyżej w batalionie piechoty/bez/ przy sprzęcie i żołnierzom stale są utrzymywane określone zapasy ruchome amunicji. Zapasy te

w miarę zużywania uzupełniane są do pełnych norm niezależnie od sytuacji bojowej.

Uzupełnianie następuje na podstawie rozkazu tyłowego /zarządzenia/ pułku, w którym określa się:

- ilość amunicji jaką należy zgromadzić;
- w jakim terminie;
- kto i kiedy ją dowiezie;
- limity zużycia.

Dostarczona amunicja może być w zestawach kompanijnych lub poszczególnymi rodzajami. Dowóz amunicji odbywa się bezpośrednio do kp /kcz/.

Amunicja do moździerzy i przeciwpancerna przywożona jest w rejon stanowisk ogniowych/o ile pozwalają na to warunki terenowe/, a czołgowa w rejon rozmieszczenia czołgów.

Do dowozu /pobierania/ amunicji mogą być wykorzystywane za zezwoleniem dowódcy batalionu transportery opancerzone, o ile w rejon kompanii nie może dojechać transport samochodowy.

2.1.1. ZAOPATRYWANIE PODODZIAŁÓW W AMUNICJĘ W NATARCIU.

Niezależnie od sposobu przejścia batalionu do natarcia powinien on do czasu jego rozpoczęcia posiadać pełne zapasy ruchome amunicji i ewentualnie określone zapasy doraźne.

W celu sprawniejszego dotarcia transportu z amunicją do miejsca przekazania pododdziałom, na polecenie szefa sztabu batalionu wysyła się przewodników, których zadaniem jest doprowadzenie tran-

sportu z amunicją do wyznaczonych kompanii. Przyjmuje ją szef kompanii i organizuje jej rozdział. Na opróżniony transport szef kompanii nakazuje załadować sprzęt i materiały przeznaczone do ewakuacji.

W toku natarcia zapasy amunicji w pododdziałach są uzupełniane w miarę ich zużycia, ale tylko w ramach planowanych ilości przed rozpoczęciem natarcia.

Bez względu na sytuację bojową, warunki terenowe i atmosferyczne oraz porę doby należy realizować dowóz do pododdziałów. Następuje on na podstawie meldunków z pododdziałów lub przewidywań w zależności od natężenia działań.

Najtrudniejszym momentem w realizacji dowozu jest przekazanie amunicji do pododdziału. Dlatego też może być przeprowadzone w zasadzie wtedy, gdy zaistnieją ku temu dogodne warunki.

Warunki takie mogą zaistnieć podczas zmniejszenia tempa natarcia, spieszenia się kompanii lub zatrzymania spowodowanego silnym oporem przeciwnika.

Biorąc pod uwagę posiadane zapasy amunicji przy sprzęcie i w tyłach pułku, możliwości dowozu oraz ruchliwość wojsk należy przewidywać częstość dowozu do batalionu, kompanii od jednego do trzech razy na dobę.

2.1.2. ZAOPATRYWANIE PODODZIAŁÓW W AMUNICJĘ W OBRONIE

Zasady zaopatrywania pododdziałów w amunicję w obronie nie różnią się od zaopatrywania w natarciu.

Jednakże sama specyfika prowadzenia walki obronnej przez batalion, jego miejsca ugrupowania bojowego pułku, otrzymywanych zadań będą wpływały na samą technikę dowozu.

Batalion do obrony przechodzi z tą samą ilością amunicji jaką posiadał wykonując poprzednie zadanie. Ilość amunicji może być niewielka toteż zachodzi konieczność maksymalnego ograniczenia jej zużycia.

Batalion wyznaczony do prowadzenia walki w pasie przesłaniania powinien otrzymać amunicję na wykonanie zadania przed jego rozpoczęciem. Gdy zajdzie konieczność dowozu do tegoż batalionu najbardziej dogodnym środkiem transportowym będą śmigłowce.

Do pododdziałów będących na tyłach przeciwnika bądź w okrążeniu dowóz amunicji realizowany będzie wyłącznie transportem powietrznym.

W tym wypadku dowódca batalionu nakazuje organizowanie zbiórki amunicji dostarczonej drogą powietrzną /zrzuty/, lub przyjęcie ze śmigłowców.

Jeżeli wytworzy się sytuacja wskazująca, że część pododdziałów może się znaleźć w okrążeniu, a niecelowe jest wycofywanie w danej chwili należy w tym wypadku uzupełnić amunicję do pełnych norm lub zgromadzić nawet zapas doraźny.

Pododdziałom będącym w drugim rzucie /odro-
dzie/, przeznaczonym do wykonania kontrataków na-
leży uzupełnić amunicję przed wykonaniem kontra-
taku.

Mając na uwadze, że jednym z celów obro-
ny jest stworzenie sprzyjających warunków do na-
tarcia, należy w toku walki obronnej w miarę możli-
wości utrzymywać zapasy amunicji zbliżone do norm.
Niekiedy też należy zgromadzić zapas doraźny.

2.2. ZAOPATRYWANIE W MATERIAŁY PĘDNE I SMARY.

Charakter działań bojowych wpływa zasadni-
czo na sposób zaopatrywania. Zaopatrywanie podd-
działów w materiały pędne i smary polega na syste-
matycznym uzupełnianiu zapasów poprzez ich dowóz
przy wykorzystaniu posiadanych środków transporto-
wych.

Organizowane ono będzie na podstawie usta-
lanych limitów, przydziałów oraz awizowanego dowo-
zu.

Uzupełnianie paliw w warunkach braku stycz-
ności z przeciwnikiem organizuje się na drogach
marszu przez grupy tankowania wyższego szczebla.

W warunkach styczności z przeciwnikiem i
braku możliwości wcześniejszego przygotowania grup
tankowania, do przegrupowujących się wojsk przy-
dzielane są dodatkowe zapasy.

Paliwo batalion otrzymuje z kompanii zao-
patrzenia pułku. Są one dowożone do rejonów
/miejsz/ rozmieszczenia pojazdów mechanicznych

Uzupełnianie paliwa w pojazdach mechanicz - nych odbywa się w zorganizowanych przez szefa zaopatrzenia mps pułku /przy współdziałaniu dowódców pododdziałów/ punktach tankowania w ustalonym czasie i kolejności.

Kolejność określa dowódca batalionu, natomiast czas uzgadniany jest z szefem zaopatrzenia mps pułku lub kwatermistrzem.

Szef sztabu batalionu na podstawie decyzji dowódcy batalionu podaje w zarządzeniu dowódcom pododdziałów czas, miejsce i kolejność tankowania.

Tankowanie może być zorganizowane w następujący sposób:

- cysterny do pojazdów;
- pojazdy do cystern;
- zamiana pustej tary na pełną.

Wybór sposobu tankowania uzależniony jest od warunków terenowych, dysponowanego czasu i ilości środków tankowania.

Odbiór paliwa dla całego batalionu potwierdza dowódca batalionu, bądź szef sztabu batalionu meldunkiem do dowódcy pułku o uzupełnieniu paliwa.

2.2.1. ZAOPATRYWANIE PODODDZIAŁÓW W MATERIAŁY PĘDNE I SMARY PODCZAS MARSZU NA DUŻE ODLEGŁOŚCI.

Pododdziały wychodzące do rejonów alarmowych posiadają pełną jednostkę napełnienia i zapas do-
raźny benzyny samochodowej i oleju napędowego.
W rejonie alarmowym następuje uzupełnienie paliwa przez kompanie zaopatrzenia i zapasów użytku bieżącego utrzymywanych w garnizonie.

Batalion z rejonu alarmowego wyrusza z pełną jednostką napełnienia w pojazdach mechanicznych i zapasem doraźnym przewożonym przy sprzęcie.

Jego wysokość wynosi: - 0,25 jn benzyny samochodowej;
- 0,25 jn oleju napędowego na transporter;
- 0,5 jn oleju napędowego na czołg.

Przed rozpoczęciem marszu osoby odpowiedzialne za zaopatrywanie pododdziałów w paliwo powinny określić zasięg pododdziałów przy wykorzystaniu posiadanego paliwa i w zależności od tego wydać zarządzenia dotyczące czasu i sposobu tankowania w marszu i po jego zakończeniu. Uzupełnianie paliwa należy tak zorganizować, aby batalion po osiągnięciu rejonu wyjściowego mógł natychmiast wejść do walki z wystarczającą ilością paliwa pozwalającą na wykonanie zadania.

Stosownie do przewidywanego zużycia paliwa w marszu /przy uwzględnieniu współczynników manewrowo-taktycznego i eksploatacyjnego/ można do batalionu przydzielić dodatkowy transport z paliwem z pułku. Podczas długiego odpoczynku należy zorganizować uzupełnienie paliwa w pojazdach mechanicznych z transportu pułkowego.

2.2.2. ZAOPATRYWANIE PODODZIAŁÓW W MATERIAŁY PĘDNE I SMARY W NATARCIE

Niezależnie od sposobu przejścia batalionu piechoty/bcz/ do natarcia, o ile pozwala na to czas,

powinno nastąpić natychmiastowe uzupełnienie paliwa w zbiornikach pojazdów mechanicznych.

Konieczność ta podyktowana jest dużym tempem i manewrowością prowadzonego natarcia, a tym samym brakiem warunków na uzupełnienie paliwa w jego toku.

Mogą jednak zaistnieć sytuacje, w których zajdzie potrzeba uzupełnienia paliwa w toku prowadzonego natarcia, szczególnie czołgów. Toteż uzupełnianie paliwa będzie regulował dowódca batalionu czołgów bądź dowódca batalionu piechoty jeśli przydzielono mu czołgi.

W takiej sytuacji określa: - gdzie, kiedy i skąd należy uzupełnić paliwo.

Wskazany pododdział zajmuje ukryte miejsce przed obserwacją przeciwnika. Na sygnał podjeżdża środek transportowy z paliwem /cysterna lub samochód z beczkami/ w celu zatankowania pojazdów mechanicznych. Po zatankowaniu pojazdy wracają do swojego szyku.

Na powyższy sposób uzupełnienia paliwa można sobie pozwolić w wypadku gdy ten pododdział stanowi drugi rzut.

Całość pojazdów mechanicznych batalionu uzupełnia paliwo w rejonie ześrodkowania z chwilą wyprowadzenia z walki po wykonaniu zadania.

Pojazdy mechaniczne powracające po dokonanych remoncie do pododdziałów powinny przybyć z pełnym zapasem paliwa w zbiornikach.

2.2.3. ZAOPATRYWANIE PODODDZIAŁÓW W MATERIAŁY PĘDNE I SMARY W OBRONIE.

Zaopatrywanie pododdziałów w paliwo w obronie będzie się charakteryzowało następującymi właściwościami:

- mniejszym zużyciem paliwa;
- mniejszymi stratami paliwa;
- dogodniejszymi warunkami zaopatrywania.

Obrona jest rodzajem działań o większej stabilności w porównaniu z natarciem. Szereg wozów bojowych stanowić będzie stałe okopane punkty ogniowe.

W toku walki obronnej paliwo będzie uzupełniane według zapotrzebowań dowódców pododdziałów w punktach tankowania, albo w miejscach rozmieszczenia pojazdów mechanicznych.

Najczęściej paliwo będzie dostarczane w drobnej tarze. Do wszystkich czynności związanych z uzupełnieniem paliwa należy wykorzystać warunki nocne, bądź ograniczonej widoczności.

W pierwszej kolejności dowozi się pododdziałom będącym na głównym wysiłku obrony i pododdziałom, które w toku walki poniosły straty.

Kompanie będące w drugim rzucie powinny posiadać pełną jednostkę napełnienia by były gotowe w każdej chwili przejść do kontrataku

Batalion piechoty /bcz/ wykonujący zadanie samodzielnie powinien otrzymać przydział środków transportu wraz z paliwem.

2.3. ZAOPATRYWANIE W ŻYWNOSĆ.

Na organizację żywienia żołnierzy batalionu mają wpływ te same czynniki, które wywierają wpływ na walkę, a omówiono je wyżej. Dużą rolę w zakresie właściwego żywienia odgrywają dowódcy /szefowie sztabu/ batalionów, dowódcy kompanii i szefowie. Szczególna rola przypada szefowi sztabu batalionu, który bezpośrednio kieruje plutonem zaopatrzenia /drużyną gospodarczą/ i jest odpowiedzialny za organizację dowozu żywności do pododdziałów batalionu.

W zakresie żywienia dowódcy /szefowie sztabu/ batalionu wydają wytyczne dowódcy plutonu zaopatrzenia /dowódcom kompanii, szefom kompanii/ podając:

- miejsce batalionowego punktu gospodarczego;
- rodzaj posiłku;
- czas przygotowania posiłku;
- sposób rozdziału posiłku.

Dowódca plutonu zaopatrzenia /dowódca drużyny gospodarczej/ organizuje pracę batalionowego punktu gospodarczego na podstawie wytycznych szefa sztabu, z których mu wiadomo:

- rejon;
- sposób rozmieszczenia i przegrupowania bpg;
- drogi dowozu i ewakuacji;
- termin przygotowania i miejsce dowozu gotującego posiłku oraz należności suchych;
- sposób organizacji obrony i ochrony.

Szef sztabu batalionu dokonuje przydziału pododdziałów do poszczególnych kuchni polowych.

Przydzielone do batalionu, kompanie pododdziały w sile do plutonu otrzymują wyżywienie w tej kompanii, do której zostały przydzielone, a dowódca kompanii ponosi odpowiedzialność za ich wyżywienie.

Natomiast od kompanii wzywać są zaopatrywane w żywność przez macierzyste pododdziały. Kompanie czołgów otrzymuje wyżywienie z tego pododdziału do którego została przydzielona w niektórych wypadkach z drużyny gospodarczej batalionu czołgów. Jeżeli batalion czołgów działa całością sił wyżywienie organizuje drużyna gospodarcza batalionu czołgów.

Małym grupom przydziela się plecakowe kuchenki polowe, a poszczególnym żołnierzom - indywidualne kuchenki turystyczne z potrzebną ilością paliwa stałego.

Żywność dostarczana jest do plutonu zaopatrzenia /drużyny gospodarczej/ z pułku codziennie, w ilości jednej racji dziennej.

W zależności od sytuacji bojowej, rodzaju działań, warunków klimatycznych i terenowych oraz posiadanych sił i środków stosuje się następujące sposoby żywienia żołnierzy:

- gotowany posiłek według należności "W"/lub innej obowiązującej w batalionie/;
- suchą należnością żywnościową "S", "P"/podróżna/;

- mieszany /posiłek gotowany i posiłek suchy/.

2.3.1. ZAOPATRYWANIE W ŻYWNOSĆ W MARSZU.

W zależności od warunków i czasu trwania marszu zaopatrywanie pododdziałów w posiłki będzie różne.

Jeżeli marsz wykonywany jest na dużą odległość, pododdziały otrzymują gorące posiłki przed i po zakończeniu marszu oraz w rejonie długiego odpoczynku.

W wypadkach gdy nie ma warunków przygotowania gorącego posiłku /nie organizuje się długich odpoczynków/ pododdziały na czas marszu otrzymują rację suchą "S" lub "P" i gorącą kawę w termosach.

Na cały czas trwania marszu batalion otrzymuje żywność przed jego rozpoczęciem.

2.3.2. ZAOPATRYWANIE W ŻYWNOSĆ W NATARCIU.

Zaopatrywanie żołnierzy w gorące posiłki odbywa się dwa razy dziennie /niekiedy trzy razy/. W rejonie wyjściowym położonym w głębi gorące posiłki należy wydawać dwa razy.

Gorący posiłek powinien być wydany i spożyty na 1-2 godziny przed rozpoczęciem natarcia.

W batalionie piechoty /boz/ gorące posiłki przygotowuje się w sposób scentralizowany. Pododdziałom piechoty - w plutonie zaopatrzenia /bpg/, pododdziałom czołgów - w drużynie gospodarczej.

Po przygotowaniu posiłków dowozi się je do pododdziałów.

W niektórych przypadkach gdy przewiduje się samodzielne wykonywanie zadania przez kompanię lub znaczne jej oddalenie od sił głównych, kuchnie wraz z żywnością mogą być przydzielone do dyspozycji dowódców kompanii /przygotowanie posiłków w sposób zdecentralizowany/.

W celu sprawniejszego wydawania posiłków należy wykorzystywać termosy.

Szef sztabu batalionu powiadamia dowódców pododdziałów w jakim czasie zostanie dostarczony gorący posiłek do kompanijnego punktu wydawania stawy /kpws/.

Jeżeli drogi dojazdu do pododdziałów są trudne i nieznane, szef sztabu nakazuje dowódcom kompanii wysłać do bpg lub wskazanego miejsca przewodników celem doprowadzenia samochodów z kuchniami do pododdziałów.

Dowódca /szef/ kompanii powinien powiadomić dowódców plutonów o miejscu kompanijnego punktu wydawania stawy, czasie, kolejności i sposobie pobierania posiłków.

Wydawanie gorących posiłków może się odbywać kolejno do menażek, lub do termosów na drużyny, plutony.

W przypadku braku termosów przenosi się posiłki w menażkach przez wyznaczonych żołnierzy z drużyn.

W toku prowadzonego natarcia żywienie organizuje się według należności suchej. Jeżeli przewidujemy ten sposób żywienia, należy przed rozpoczęciem

natarcia wydać żołnierzom gorącą kawę do manierek.

Gorący posiłek żołnierze mogą otrzymać na koniec dnia walki.

Najczęściej żywienie w ciągu doby będzie organizowane sposobem mieszanym. Uzupełnienie spożytych produktów następuje pod koniec dnia.

2.3.3. ZAOPATRYWANIE W ŻYWNOŚĆ W OBRONIE.

Na organizację żywienia w obronie będzie miał wpływ sposób oddziaływania przeciwnika. Jeżeli oddziaływanie przeciwnika jest intensywne, żołnierze będą żywieni sposobem mieszanym lub w niektóre dni według potrzeby suchej.

Przy oddziaływaniu okresowym należy dostarczać żołnierzom gorący posiłek. Posiłki dostarcza się w sposób skryty, wykorzystując ciemność nocy itp. Często będą występować trudności w dowozie posiłków, wtedy należy organizować donoszenie posiłków. Uzupełnienie spożytych produktów następuje jeden raz na dobę.

3. ZABEZPIECZENIE MEDYCZNE BATALIONU PIECHOTY/bcz/.

Podczas działań bojowych pododdziały będą ponosiły straty sanitarne. Wielkość ich będzie zależała od stosowanych środków rażenia, stopnia odporności własnych wojsk na uderzenia, charakteru prowadzonych działań bojowych, warunków terenowych, meteorologicznych, rozbudowy inżynieryjnej, ugrupowania i wyszkolenia wojsk.

Straty sanitarne na polu walki powstają nierównomiernie co do ilości tak w czasie, jak i w przestrzeni.

Szczupłość sił służby zdrowia na szczeblu batalionu kompanii nie pozwala na udzielenie pomocy w momencie porażenia. Dlatego też niezbędną staje się konieczność nauczenia wszystkich żołnierzy udzielania pierwszej pomocy porażonym kolegom, jak również sobie.

3.1. UDZIELANIE POMOCY MEDYCZNEJ.

Udzielanie pomocy medycznej porażonym żołnierzom w kompanii organizuje starszy sanitariusz, a w batalionie dowódca drużyny sanitarniej.

Starszy sanitariusz kieruje się wytycznymi dowódcy kompanii i dowódcy drużyny sanitarniej batalionu.

W batalionie podstawą organizacji zabezpieczenia medycznego są wytyczne dowódcy batalionu i starszego lekarza pułku.

Wytyczne starszego lekarza dla dowódcy drużyny sanitarniej przekazywane są poprzez dowódcę /szefa sztabu/ batalionu.

Przed walką szef kompanii i starszy sanitariusz kompanii uzupełnia żołnierzom opatrunki osobiste.

W wypadkach porażenia żołnierz /o ile jest w stanie/ udziela sobie pomocy, wykorzystując do tego celu opatrunek osobisty i jeśli może bierze nadal udział w walce.

Natomiast, gdy żołnierz takiej pomocy udzielić sobie nie może, pierwszej pomocy zobowiązany jest udzielić mu kolega bądź starszy sanitariusz.

Reasumując to co dotychczas napisano -pierwszą pomoc medyczną w czasie walki żołnierze udzielają sobie sami, lub udzielają im ich koledzy oraz starszy sanitariusz kompanii /samopomoc i pomoc koleżeńska/.

Zakres pierwszej pomocy medycznej obejmuje:

- założenie opatrunku;
- założenie opaski uciskowej /zakładający winien zaznaczyć czas jej założenia/;
- unieruchomienie złamanych lub podejrzanym o złamanie kończyn przy pomocy środków podręcznych lub etatowych;
- ogrzanie porażonego /okrycie, podanie gorącej kawy/ - jako profilaktyczne zwalczanie szoku pourazowego;
- nałożenie odzieży ochronnej w rejonie skażonym lub zagrożonym skażeniem;
- gaszenie palącej się odzieży;
- wyniesienie w miejsce bezpieczniejsze.

Pierwszej pomocy udziela się porażonemu na miejscu porażenia, odciągając w bezpieczniejsze miejsce /za zasłonę terenową, do transzei itp./ w celu zabezpieczenia przed ponownym urazem, jak również uchronienia udzielającego pomocy.

Jeżeli w pobliżu jest więcej porażonych należy ich zbierać w większe skupiska w tak zwane kompanijne punkty zbiórki porażonych /kpzp/ organizując je przy drogach umożliwiającym podjazd transportu ewakuacyjnego. Kompanijne punkty zbiórki porażonych winny być oznaczone widocznym

znakiem /chorągiewką z czerwonym krzyżem, bandażem itp./ w celu szybszego ich odnalezienia i przyspieszenia tym samym ewakuacji.

Drużyna sanitarna batalionu udziela porażonym pierwszej pomocy medycznej i przedlekarskiej, której zakres obejmuje:

- sprawdzenie i poprawienie, względnie nałożenie opatrunku;
- sprawdzenie, poprawienie lub nałożenie opasek uciskowych;
- poprawienie lub zmiana prowizorycznego unieruchomienia kończyn;
- zapobieganie wstrząsowi pourazowemu przez podawanie środków przeciwbólowych itp. /morfina, środki nasenne, antybiotyki i inne/;
- zamknięcie odmy otwartej masywnym opatrunkiem;
- udzielenie pomocy porażonym środkami trującymi i promieniotwórczymi;
- przeprowadzenie segregacji oraz przygotowanie porażonych do dalszej ewakuacji.

W czasie marszu pierwszej pomocy medycznej udziela się w formie samopomocy i pomocy wzajemnej. O ile rodzaj porażenia uniemożliwia dalsze przebywanie w pododdziale to po udzieleniu porażonym pierwszej pomocy pozostawia się przy drodze w ukryciu pod opiekę sanitariusza do chwili podejścia drużyny sanitarnej batalionu bądź kompanii medycznej pułku.

W toku natarcia w celu zapewnienia sprawnej i szybkiej pomocy porażonym drużyna sanitarna rozwija batalionowy punkt medyczny /bpm/, który powinien znajdować się bliżej walczących pododdziałów. Miejsce to powinno być ukryte przed obserwacją naziemną i powietrzną przeciwnika, mieć dogodne warunki pracy. Podczas walki drużyna sanitarna batalionu przesuwa się za walczącymi pododdziałami skokami, tak by nie oderwała się od nacierających pododdziałów.

Praca bpm odbywa się w miejscach chwilowego zatrzymania przy skupisku porażonych /kompanijnym punkcie zbiórki porażonych/ w celu udzielenia niezbędnej ze wskazań życiowych pomocy.

Czas na udzielanie pomocy medycznej podczas prowadzenia natarcia jest bardzo krótki, dlatego też zakres pomocy jest ograniczony a większą uwagę zwraca się na ewakuację.

W działaniach obronnych sposób i zakres udzielanej pomocy medycznej będzie podobny jak w natarciu.

W obronie bpm należy rozmieścić za ugrupowaniem bojowym batalionu tak, aby nie znajdował się w zasięgu ognia broni strzeleckiej.

W okresie organizacji obrony należy zwrócić szczególną uwagę na zgromadzenie większej ilości środków opatrunkowych, gdyż ilość strat sanitarnych w niektórych fazach walki może być większa, aniżeli w natarciu.

W działaniach obronnych częściej prowadzi się natychmiastową ewakuację porażonych.

3.2. EWAKUACJA MEDYCZNA.

Po udzieleniu pierwszej pomocy porażonym żołnierzom zbiera się ich w kompanijnych punktach zbiórki porażonych celem wyewakuowania do bpm.

Kompanijnych punktów zbiórki porażonych może być kilka w zależności od ilości porażonych żołnierzy.

Sposoby wynoszenia porażonych z pola walki zależą od rodzaju i miejsca porażenia, warunków bojowych, terenowych i klimatycznych. Do najbardziej charakterystycznych sposobów można zaliczyć:

- wynoszenie na boku;
- na plecach;
- przy pomocy pasa noszowego;
- na płaszczu ochronnym;
- na noszach;
- na środkach podręcznych /zerdziach, gałęziach itp./.

W wypadku trudności w odszukaniu porażonych, ze względu na ograniczoną widoczność i pokrycie terenowe starszy sanitariusz przy pomocy wyznaczonych żołnierzy przez dowódcę kompanii /batalionu/ organizuje przeszukiwanie rejonu, w którym mogą się znajdować porażeni.

Porażeni mogący chodzić sami bądź z pomocą kolegów udają się do bpm pieszo.

Pozostali porażeni są ewakuowani transportem

drużyny sanitarniej do bpm. Niekiedy mogą być ewakuowani bezpośrednio do PPM transportem kompanii medycznej lub ogólnego przeznaczenia.

Jeżeli zaistnieją warunki uniemożliwiające wyewakuowanie porażonych na skutek silnego ognia nieprzyjaciela dowódca drużyny sanitarniej zwraca się do dowódcy batalionu o przydzielenie transportera opancerzonego do ewakuacji.

Z bpm porażeni są ewakuowani do pułkowego punktu medycznego transportem sanitarnym kompanii medycznej lub ogólnego przeznaczenia kompanii zaopatrzenia.

W okresie organizacji marszu i w rejonie ześrodkowania /wyjściowym/, przy niewielkiej ilości porażonych, drużyna sanitarna batalionu prowadzi ewakuację do kompanii medycznej pułku. Niekiedy drużyna sanitarna może ewakuować porażonych do najbliższych szpitali stacjonarnych /o ile otrzyma rozkaz/.

Przy większej ilości porażonych ewakuację prowadzi kompania medyczna pułku do wskazanych przez starszego lekarza pułku urządzeń medycznych.

W czasie marszu porażonych można przekazywać do punktów pomocy medycznej organizowanych na drogach marszu przegrupowujących się wojsk przesiły i środki obrony terytorialnej kraju.

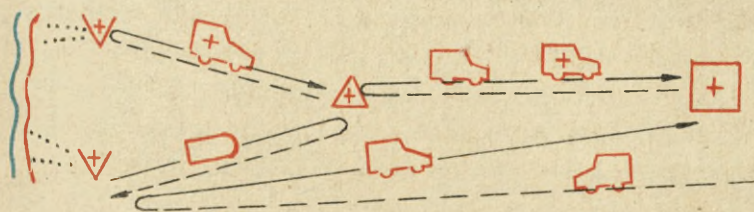
Ewakuacja medyczna podczas marszu winna być tak organizowana, aby transport drużyny sanitarniej batalionu był jak najmniej obciążony. Natomiast do ewakuacji porażonych wykorzystywać w pierwszej

kolejności transport sanitarny kompanii medycznej pułku jeśli takowy przydzielono do batalionu.

W natarciu i obronie obowiązuje zasada ewakuacji "na siebie." Niekiedy można pominąć bpm i ewakuować do PPM. W tym przypadku może być wykorzystany transport ogólnego przeznaczenia, który przywiózł środki materiałowe do kompanii piechoty /kcz/ i powraca pusty, lub transport sanitarny kompanii medycznej pułku.

Na schemacie nr 1 przedstawiono warianty ewakuacji medycznej.

Schemat nr 1

Legenda:

- - samochód sanitarny ;
- - samochód ciężarowy ;
- - transporter opancerzony ;
- - wynoszenie porażonych ;
- > - transport z porażonymi ;
- - - - -> - transport jadący po porażonych
lub ze środkami materiałowymi ;

4. ZABEZPIECZENIE TECHNICZNE BATALIONU PIECHOTY /bcz/

Stale postępujące nasycenie wojsk skomplikowanym sprzętem technicznym powoduje, że zabezpieczenie techniczne nabiera coraz większego znaczenia, a właściwa jego organizacja z uwzględnieniem konkretnych warunków i sytuacji stanowi jeden z podstawowych wyników sukcesu.

Możliwości bojowe wojsk w działaniach bojowych są nierozzerwalnie związane ze stanem techniki i stopniem ukończenia, a te czynniki z kolei warunkowane są dobrą organizacją zabezpieczenia technicznego.

Treścią zabezpieczenia technicznego wojsk jest całokształt przedsięwzięć nakierowanych na utrzymanie w stałej sprawności technicznej sprzętu i uzbrojenia w celu wykorzystania jego właściwości taktyczno-technicznych na współczesnych polu walki, a w razie uszkodzenia operatywne przeprowadzenie ewakuacji, remontu i szybkie wprowadzenie do szyku.

Zabezpieczenie techniczne należy rozpatrywać kompleksowo, w którym poszczególne ogniwa od najniższego do najwyższego wykonują określone zadania.

W batalionie zabezpieczenie techniczne organizują:

w kp /kcz/ - pomocnik dowódcy kompanii do spraw technicznych;

- w bp/bcz/ - pomocnik dowódcy batalionu do spraw technicznych / technik batalionu/.

Zabezpieczenie techniczne batalionu obejmuje:

- organizację prawidłowej eksploatacji sprzętu;
- obsługę techniczną;
- remont i ewakuację sprzętu;
- zaopatrywanie w potrzebne do remontu i obsługi technicznej zestawu remontowe.

4.1. EKSPLOATACJA I OBSŁUGA TECHNICZNA.

Organizacja prawidłowego wykorzystania sprzętu technicznego polega na ścisłym przestrzeganiu zasad jego przeznaczenia i eksploatacji, a tym samym zapewnienia normalnej pracy i sprawności technicznej sprzętu i walorów bojowych.

W eksploatacji sprzętu należy uwzględnić:

- możliwości techniczne i jego przeznaczenie;
- zapas przebiegu sprzętu /motoresursów/;
- czas i terminy obsługiwań technicznych oraz możliwości sił i środków obsługowo-remontowych;
- przewidywane zużycie kilometrów na wykonanie zadania;
- poziom wyszkolenia kierowców, kierowców mechaników i innych specjalistów.

Jeżeli weźmiemy pod uwagę wyżej wymienione czynniki możemy liczyć, że eksploatowany sprzęt będzie zawsze w każdej chwili gotowy do użycia.

Natomiast obsługa techniczna ma na celu wykrycie niesprawności zespołów i ich usunięcie, zwiększenie przebiegów międzyremontowych, utrzymanie jak najmniejszego zużycia paliwa w czasie eksploatacji oraz zapewnienia bezpieczeństwa jazdy.

Sprawne pojazdy mechaniczne muszą mieć wykonane kolejne wymagane obsługiwane techniczne, posiadać określony zapas przebiegu kilometrów oraz posiadać nakazaną ilość paliwa.

Ponadto wozy bojowe muszą mieć sprawne uzbrojenie i zapas amunicji. Obsługa techniczna winna być przeprowadzona planowo w zależności od przebytych kilometrów /motogodzin/.

W działaniach bojowych do przeprowadzania obsługi technicznej wykorzystuje się wszystkie możliwe okazje z zasady jednak przeprowadzana będzie w okresie organizacji walki i po wykonaniu zadania bojowego.

Obsługę techniczną można również przeprowadzać w toku działań, podczas przerw w prowadzeniu ognia, podczas zatrzymania, a w marszu podczas odpoczynków.

Obsługiwane techniczne pojazdów mechanicznych obejmuje następujące czynności:

- sprawdzenie sprawności poszczególnych mechanizmów i ich regulacji;
- usuwanie drobnych uszkodzeń;

- wymianę niektórych części itp.;
- uzupełnianie paliwa, wody, płynów specjalnych;
- wymianę olejów i smarów;
- sprawdzenie ukończenia w części zapasowe itp.

Prace wchodzące w zakres obsługi technicznego wykonują załogi /kierowcy/ przy pomocy mechaników pod bezpośrednim kierownictwem dowódców i ich pomocników do spraw technicznych.

W celu skrócenia czasu obsługi technicznej przydziela się do obsługi technicznej sprzętu żołnierzy, siły i środki obsługi z pododdziałów remontowych.

Na obsługę techniczną składa się obsługa codzienna i okresowy przegląd techniczny.

4.2. REMONT SPRZĘTU.

Remont jest jednym ze źródeł odzysku sprzętu w toku działań bojowych. Celem jego jest przywrócenie sprawności technicznej sprzętu. Metoda remontu; - wymiana zespołów lub mieszana /wymiana zespołów i niektórych części/.

Zasadą remontu jest:

- remont przeprowadzać w miejscu powstania uszkodzenia lub w miejscu pracy pododdziałów remontowych;
- w pierwszej kolejności remontować sprzęt o najmniejszej pracochłonności i o istotnym znaczeniu bojowym;

- remontować te zespoły, które umożliwiają wprowadzenie sprzętu do działań.

Remont w zależności od stopnia uszkodzenia, może być dokonywany w kompanii, batalionie i na wyższych szczeblach dowodzenia.

Niewielkie uszkodzenia sprzętu technicznego usuwane są przez użytkowników sprzętu. Sprzęt wymagający usunięcia poważniejszych uszkodzeń należy przekazywać do wyższego szczebla /zgłaszać w jakim miejscu pozostawiono uszkodzony pojazd/.

Remont sprzętu wykonuje się przed walką i w toku walki.

W marszu wszelkie możliwe do usunięcia niesprawności i uszkodzenia usuwa się podczas odpoczynków. Inne uszkodzenia wymagające większej pracochłonności usuwają siły i środki wyższego szczebla maszerujące zawsze na ogonie kolumny.

W wypadku uszkodzenia pojazdu mechanicznego w czasie marszu kierowca zjeżdża o ile może na prawą stronę drogi w miejsce w miarę zamaskowane i niezwłocznie przystępuje do wykrycia i usunięcia uszkodzenia. Jeżeli sam kierowca nie może usunąć uszkodzenia czeka na element zabezpieczający batalion w marszu, który przesuwa się w ogonie kolumny batalionu. Siły te dokonują remontu w zasadzie do czasu zbliżenia się następnej kolumny. W razie nieukończenia remontu pojazd powinien być holowany, a remont dokończony w rejonie odpoczynku, lub też pozostawia się zakończenie remontu mechanikowi /kierowcy/ wraz z załogą. Po usunięciu uszkodzenia

pojazd mechaniczny dołącza do ogona kolumny. Swoje miejsce w kolumnie zajmuje dopiero w rejonie odpoczynku.

Uszkodzone pojazdy mechaniczne nie nadające się do holowania i wymagające remontu o większej pracochłonności pozostawia się na miejscu uszkodzenia do czasu podejścia sił remontowych wyższego szczebla - pułku.

Remont uszkodzonych pojazdów mechanicznych w toku walki dokonywany jest siłami pododdziałów remontowych własnych i szczebla wyższego.

W batalionie piechoty /bcz/ wykonuje się tylko remonty bieżące o małej pracochłonności przy wykorzystaniu drużyny remontowej, bądź przydzielonych sił ze szczebla nadrzędnego pułku.

Remont bieżący obejmuje:

- wymianę uszkodzonych części;
- usunięcie usterek poszczególnych zespołów i mechanizmów;
- wykonanie prac spawalniczych i ślusarskich.

W celu jak najlepszego wykorzystania sił i środków remontowych w toku działań bojowych należy je właściwie rozmieścić w rejonie działania batalionu. Miejsce rozmieszczenia sił i środków przedstawiono na schematach na końcu rozdziału.

Podczas walki obserwację wozów bojowych prowadzą pomocnicy dowódców pododdziałów do spraw technicznych. O miejscu uszkodzenia i zakresie pomocy powiadamiają grupę remontowo-ewakuacyjną. Grupy remontowo-ewakuacyjne udzielają pomocy technicznej.

Wozy bojowe wyremontowane dołączają do swych pododdziałów i kontynuują walkę.

Sprzęt wymagający większej prędkości pomocnik dowódcy batalionu do spraw technicznych przekazuje, bądź pozostawia w miejscu uszkodzenia powiadamiając siły remontowe wyższego szczebla.

Zużywane części zapasowe batalion otrzymuje z właściwych składów pułkowych na podstawie meldunków i zapotrzebowań.

Materiały te dowożone są do batalionu transportem kompanii zaopatrzenia pułku, niekiedy batalionu zaopatrzenia razem z innego rodzaju zaopatrzeniem.

4.3. EWAKUACJA SPRZĘTU.

Sprzęt, który nie może być wyremontowany przez siły batalionu poddaje się ewakuacji. Ewakuacja jest to planowa i zorganizowana działalność sił i środków pododdziałów ewakuacyjnych na wszystkich szczeblach.

Zadania ewakuacji polegają na:

- wyciąganiu w ukrycie spod ognia uszkodzonego sprzętu;
- gromadzeniu funduszu remontowego w określone miejsca;
- wyciąganiu ugrzęźniętego lub zatopionego sprzętu;
- holowaniu i transportowaniu.

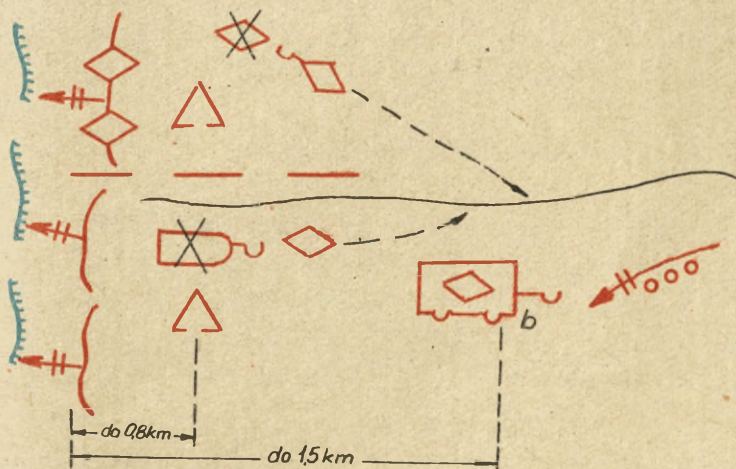
Sprzęt, którego nie można wyremontować w batalionie ewakuuje się siłami kompanii remontowej pułku do miejsc zbiórki sprzętu uszkodzonego bądź też do miejsca pracy rozwiniętej kompanii remontowej.

Do ewakuacji sprzętu o uszkodzonym układzie jezdnym wykorzystuje się wózki ewakuacyjne.

Obowiązujące zasady ewakuacji i rozmieszczenia sił remontowych przedstawiono na schematach nr 2 i 3.

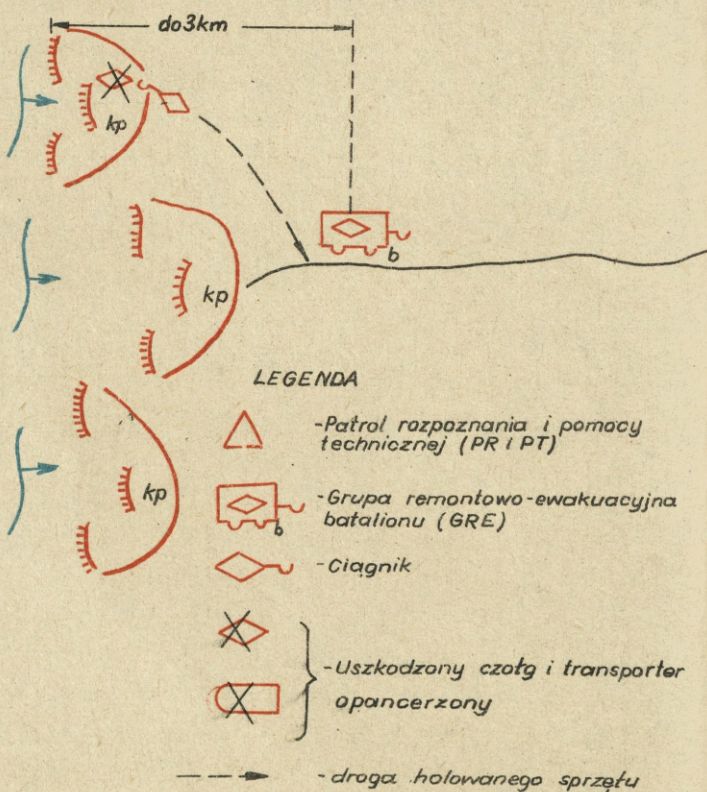
Schemat nr 2

Wariant rozmieszczenia sił i środków remontowych oraz zasady ewakuacji w natarciu

Schemat nr 3

Wariant rozmieszczenia sił i środków remontowych oraz zasady ewakuacji w obronie

5. ORGANIZACJA TYŁÓW BATALIONU.

Stosownie do rodzaju działań prowadzonych przez batalion, tyły batalionu przyjmują odpowiednią organizację tyłów.

Pod pojęciem "organizacja tyłów batalionu" rozumie się przygotowanie, ugrupowanie, rozmieszczenie, przesunięcie /przemieszczenie/ pododdziałów tyłowych w celu terminowego i ciągłego zabezpieczenia materiałowego, technicznego i medycznego wojsk, wyznaczenie, przygotowanie i utrzymanie dróg dowozu i ewakuacji oraz zapewnienie obrony i ochrony tyłów.

Biorąc pod uwagę powyższą definicję można stwierdzić, że umiejętne wykorzystanie, manewr pododdziałami tyłowymi, sprawne dowodzenie nimi to jeden z warunków wykonania zadań stojących przed tyłami.

Podstawą organizacji tyłów batalionu jest:

- zadanie bojowe;
- decyzja dowódcy batalionu do działań;
- rozkaz /zarządzenie/ tyłowe pułku.

Przygotowanie tyłów do ciągłego zabezpieczenia to przede wszystkim pełne ukompletowanie i wyposażenie pododdziałów tyłowych oraz uzupełnienie potrzeb materiałowych zgodnie z obowiązującymi normami oraz dobre wyszkolenie.

Rozmieszczenie i przesunięcie pododdziałów tyłowych uzależnione jest od rodzaju działań bojowych, zadania bojowego batalionu, sytuacji oraz warunków terenowych i atmosferycznych.

Pododdziały tyłowe batalionu rozmieszczają się stosownie do ugrupowania bojowego batalionu i zgodnie z decyzją dowódcy /szefa sztabu/batalionu.

W rejonie ześrodkowania /wyjściowym/ pododdziały tyłowe batalionu rozmieszczają się w zasadzie w jednym miejscu nakazanym przez dowódcę/szefa sztabu/ batalionu.

Pluton zaopatrzenia /drużyna gospodarcza / powinien być rozmieszczony w miejscu zapewniającym dogodnie warunki pracy związanej z zaopatrywaniem pododdziałów batalionu.

Drużyna sanitarna może być rozmieszczona bliżej pododdziału, w którym znajduje się największa ilość porażonych bądź w rejonie sztabu batalionu lub plutonu zaopatrzenia.

Drużyna remontowa rozmieszcza się w miejscu zgrupowania pojazdów mechanicznych wymagających obsługi technicznego i remontów w małym zakresie lub innym.

W marszu pododdziały tyłowe batalionu marszerują w ogonie kolumny batalionu w kolejności: drużyna sanitarna, pluton zaopatrzenia, drużyna remontowa lub w innej kolejności.

Podczas marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego celowe jest rozmieszczenie drużyny sanitarnej i remontowej wewnątrz ugrupowania marszowego batalionu, a pluton zaopatrzenia w ogonie kolumny.

W natarciu drużyna sanitarna i drużyna remontowa przesuwa się skokami za kompaniami pierw-

szego rzutu, a pluton zaopatrzenia /drużyna gospodarcza/ za kompanią drugiego rzutu.

W przypadku gdy batalion czołgów nie działa całością sił, a jest rozdzielony kompaniami do batalionów piechoty, drużyna sanitarna i gospodarcza znajduje się przy tej kompanii, w której jest dowódca batalionu czołgów.

Jeżeli do batalionu został przydzielony transport z kompanii zaopatrzenia pułku z amunicją i paliwem, to przesuwa się razem z plutonem zaopatrzenia.

W obronie pododdziały tyłowe batalionu rozmieszczają się za ugrupowaniem bojowym batalionu. Drużyna remontowa zaś bliżej wojsk w miejscu ukrytym zapewniającą nieprzerwaną pracę.

W obronie oprócz rejonu zasadniczego wyznacza się zawsze zapasowy rejon rozmieszczenia.

Wyznaczenie, przygotowanie dróg dowozu i ewakuacji ma zasadnicze znaczenie w terminowym i ciągłym zabezpieczeniu tyłowym batalionu.

Dogodne drogi dowozu i ewakuacji umożliwiają szybki dowóz wszystkich rodzajów środków materiałowych do pododdziałów, a także sprawną ewakuację porażonych oraz uszkodzonego sprzętu technicznego.

W batalionie wykorzystuje się planowane przez pułk drogi dowozu i ewakuacji i przez niego utrzymywane. Na szczeblu batalionu może być jedna droga dowozu i ewakuacji.

Obrona i ochrona tyłów jest ważnym elementem organizacji tyłów. Ma ona na celu zabezpieczenie

ich przed zniszczeniem i zapewnienie ciągłości pracy.

Tyły batalionu samodzielnie nie są w stanie się ochraniać. Dlatego też należy je rozmieszczać w pobliżu pododdziałów bądź innych elementów ugrupowania bojowego.

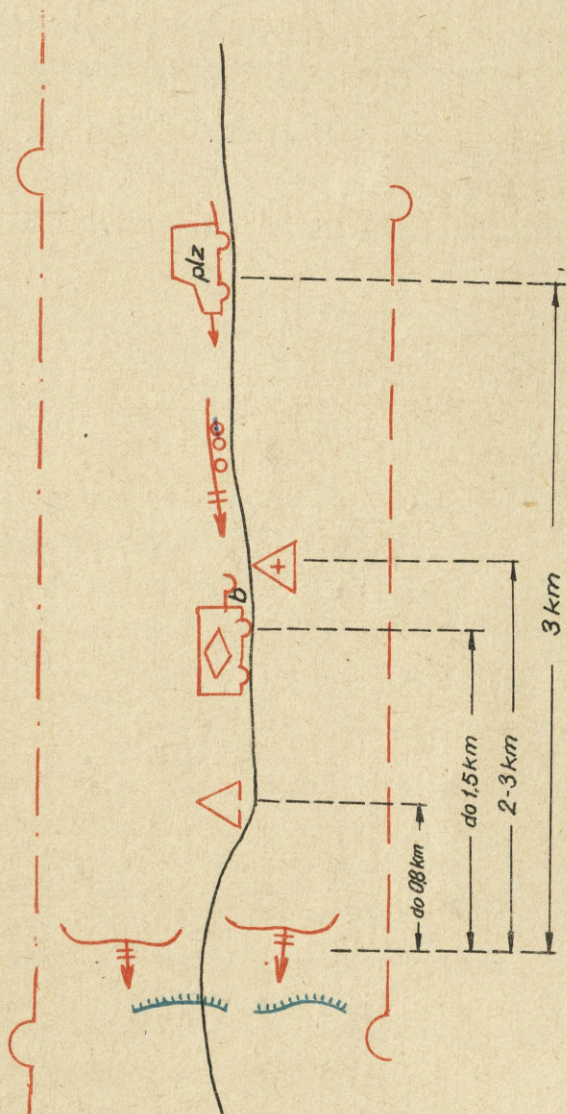
Reasumując stwierdzenia dotyczące organizacji tyłów batalionu zasadą jest, aby pododdziały tyłowe batalionu rozmieszczane były w granicach rejonu ześrodkowania batalionu, na kierunku działania, w ugrupowaniu bojowym lub bezpośrednio za ugrupowaniem batalionu.

Rozmieszczenie pododdziałów tyłowych w walce obrazują schematy nr 4 i 5.

Schemat nr 4

Rozmieszczenie tyłów batalionu w natarciu

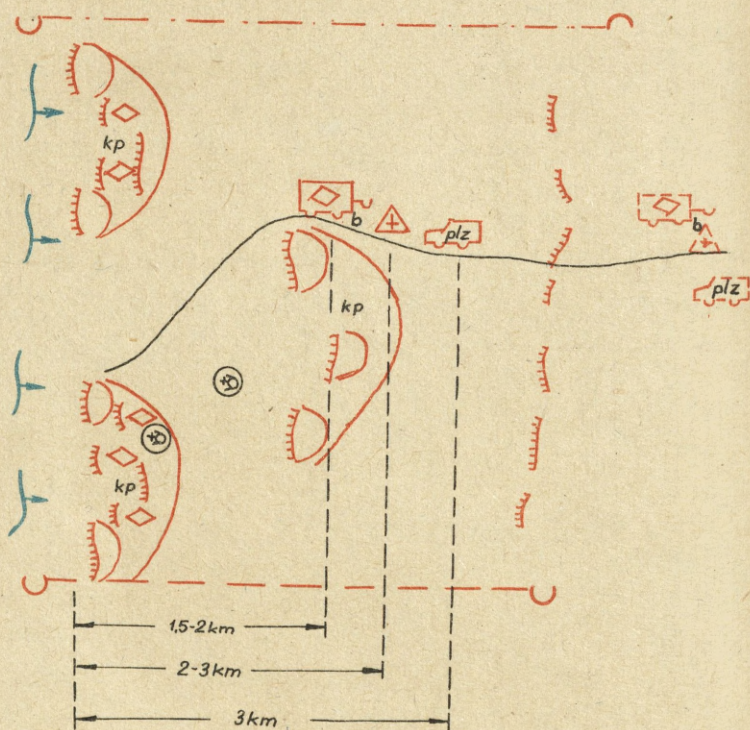
Wariant/

Schemat nr 5

Rozmieszczenie tyłów batalionu w obronie

/Wariant/

6. DOWODZENIE TYŁAMI BATALIONU.

Dowodzenie tyłami batalionu polega na takim dysponowaniu posiadanymi siłami i środkami, by sprawnie i pomyślnie zrealizować cele.

Dlatego też stwierdzenie, że "dowodzenie tyłami batalionu jest częścią składową dowodzenia wojskami i polega na ciągłym kierowaniu działalnością pododdziałów tyłowych w zakresie materiałowego, technicznego i medycznego batalionu" jest adekwatne do tego o czym musi decydować dowódca batalionu, a musi decydować o użyciu ludzi i sprzętu w walce.

Dowodzenie tyłami batalionu powinno zapewnić:

- terminowe dostarczanie do pododdziałów batalionu środków materiałowych;
- terminowe przygotowanie i dostarczenie żołnierzom posiłków;
- dobrą organizację udzielania pomocy medycznej oraz ewakuację porażonych z pododdziałów;
- dobrą organizację obsługi technicznego sprzętu i przeprowadzanie remontów w małym zakresie;
- przemieszczanie /przesuwanie/ pododdziałów tyłowych za kompaniami, stosownie do zaistniałej sytuacji bojowej.

Tyłami batalionu dowodzi dowódca batalionu poprzez szefa sztabu. Szef sztabu na podstawie wytycznych dowódcy batalionu i rozkazu /zarządzenia/

tyłowego pułku opracowuje wnioski do decyzji dowódcy w zakresie zabezpieczenia tyłowego batalionu w działaniach bojowych.

Dowódca batalionu po postawieniu zadań wy-daje wytyczne do bojowego zabezpieczenia działań i w ramach tych wytycznych również wytyczne do tyłowego zabezpieczenia batalionu, w których podaje:

- rejon i sposób rozmieszczenia oraz przemieszczenia /przesuwania/ pododdziałów tyłowych;
- drogę dowozu i ewakuacji;
- terminy przygotowania i dowozu gorących posiłków;
- miejsce, czas i kolejność tankowania pojazdów mechanicznych;
- rubieżę przekazywania do pododdziałów z transportu pułku środków materiałowych, a zwłaszcza amunicji;
- zakres udzielania pomocy medycznej i ewakuacji porażonych;
- miejsce pułkowego punktu medycznego;
- terminy i kolejność przeprowadzania obsługi technicznej oraz ewakuacji uszkodzonego sprzętu;
- przydział środków remontowych z pułku.

Dowódca batalionu podejmując decyzję do działań bojowych powinien uwzględnić stan pododdziałów tyłowych oraz stan zabezpieczenia materiałowego, technicznego i medycznego batalionu.

Po postawieniu zadań bojowych przez dowódcę batalionu szef sztabu zabezpiecza wykonanie zadań stojących przed pododdziałami tyłowymi batalionu. Jeśli zachodzi potrzeba wydaje dodatkowe zarządzenia.

O wykonaniu swych zadań dowódcy pododdziałów tyłowych meldują w nakazanym czasie szefowi sztabu batalionu.

W toku walki szef sztabu batalionu dowodzi pododdziałami tyłowymi batalionu.

Z A K O Ń C Z E N I E

Tak przedstawiałby się zakres zasadniczych obowiązków i przedsięwzięć zabezpieczenia tyłowego batalionu. Przedsięwzięcia te będą dawały pozytywne rezultaty tylko wtedy, kiedy będzie operatywne kierownictwo i duże umiejętności poszczególnych wykonawców.

Na szczeblu batalionu w zabezpieczeniu tyłowym nie można używać stwierdzeń ogólnych. Jeżeli ma nastąpić uzupełnienie amunicji na podanej rubliży w tym wypadku dowódca /szef sztabu/ batalionu powinien określić szczegółowo sposób jej odbioru i dostarczenia poszczególnym kompaniom /plutonom/.

Sposoby rozwiązywania tych problemów będą dyktowały konkretne warunki zaistniałe na polu walki i w poszczególnych jej fazach.

Jednakże wybrany przez dowódcę batalionu sposób rozwiązania nie może wpłynąć ujemnie na tempo działań batalionu.

L I T E R A T U R A.

1. Regulamin walki wojsk lądowych /batalion, kompania/. Sygn.szkol.254/65 nr bibl.ASG R/896.
2. Instrukcja o organizacji i pracy tyłów taktycznych. Sygn.Szt.Kwat.60/67 nr bibl.ASG pf-13031.
3. Instrukcja o organizacji i pracy służby uzbrojenia i elektroniki w warunkach polowych na szczeblu taktycznym. Sygn.Uzbr.1700/74 nr bibl. ASG pf-17112.
4. Organizacja i zasady działania służby zdrowia w działaniach bojowych.
Skrypt ppłk dr lek.med.L.Wróblewski nr bibl. ASG 030.

Wydrukowano w 150 egz.
Egz. nr 1-100 Biblioteka Główna
Oddział Zbiorów Specjalnych
Egz. nr 101-150 Bibl.CDO
Wyk.ppłk Porzuczek
Druk.Cz.B.dn.10.03.1976 r.
Nr pf-141/pf-469/WW
Kor. N.E.

Załącznik Nr 1

ZNAKI TAKTYCZNE UŻYWANE NA SZCZEBLU KOMPANIA, BATALION DO OZNAKOWANIA WYSTĘPUJĄCYCH ELEMENTÓW I PODODZIAŁÓW TYŁOWYCH.

1. Kompania

- - kompanijny punkt amunicyjny /kpa/;
- - kompanijny punkt wydawania strawy /kpws/;
- - punkt zbiórki porażonych /pzp/.

2. Batalion

- - batalionowy punkt medyczny /bpm/;
- - batalionowy punkt gospodarczy /bpg/;
- - patrol rozpoznania i pomocy technicznej /PRiPT/;
- - pluton zaopatrzenia batalionu;
- - samochód sanitarny drużyny sanitarnej;
- - batalionowa grupa remontowo-ewakuacyjna /GRE/.

SD.
 am. 0,5
 p. 1,0
 PPK 1,5
 awt. 0,5
 CC. 1,0

 by. 1,0
 ok 1,0

 zys. 2,5 W
 1,0 S

MINISTERSTWO KULTURY I SZKOLNICTWA
 Archiwum Państwowe Specjalne
 Nr ewid. _____

44181